

„Elhárítani az akadályokat és kitárni a szívünket”

Életige

„Készítetek utat a pusztában az Úrnak, egyengessétek Istenünk ösvényét a sivatagon át!”

(Iz 40,3)

12

Minden évben karácsonyra készülve halljuk ezt a felhívást. Isten, aki öröktől fogva kifejezte égő vágyát, hogy gyermekeivel legyen, jön, hogy „közöttünk lakozzék”. Ma is az ajtóban áll, és zörget, mert be akar jönni, hogy velünk „étkezzen”.

Mi is gyakran érezzük a vágyat, hogy találkozzunk vele, hogy ott legyen mellettünk életünk útján.

Ahhoz, hogy beléphessen az életünkbe, el kell hárítanunk az akadályokat.

De most már nem arról van szó, hogy egyengessük az utakat, hanem arról, hogy megnyissuk a szívünket.

Jézus maga is felsorol néhány akadályt, amelyek bezárják a szívünket:

„Rosszindulat, csalás, kicsapongás, irigység, káromlás, kevélység...”. Időnként a rokonaink vagy ismerőseink iránt táplált neheztelés gátol, vagy a faji előítélet, közöny a mellettünk élők szükségletei iránt, a gyér figyelmesség és szeretet a családban...

Konkréten hogyan készítsünk Neki utat? Úgy, hogy bocsánatot kérünk tőle, amikor észrevesszük, hogy gátat vetettünk a vele való közösségnek.

A bocsánatkéréssel fejezhetjük ki azt is, hogy javítani akarunk és újramelegedni. Időt száncatunk rá este, elalvás előtt – ez a legalkalmasabb pillanat arra, hogy megálljunk, hogy átfussuk az elmúlt napot, és bocsánatot kérjünk tőle.

Ezen felül óriási ajándék a személyes gyónás, Isten bocsánatának szentsége. Olyan találkozás ez az Úrral, melyben odaadhatjuk neki minden hibánkat.

Maga Isten az, aki megbocsátásával elhárít minden akadályt, aki „egyengeti az utat”, és mindannyiunkkal helyreállítja a szeretet-kapcsolatot.

Történt egyszer, hogy...

Összebarátkoztam egy gyerekkel a lakótelepen, akit mindenki lopósnak ismer. Egy nap néhány gyerek megmondta anyunak, hogy vele szoktam járkalni. Édesanyám hívott és azt mondta, hogy figyeljek arra, hogy kivel vagyok. Mondtam neki, hogy segíteni akarok neki.

Egy nap, mikor jöttem a piacról, nagy tumultust láttam, egy földön lévő álltak körbe. Közelítettem és láttam, hogy ez az én barátom, aki betörte egy bolt ajtaját, és ellopott pár dolgot.

Véresre verték. Mikor láttam, úgy elmentem, hogy ne lásson meg. Arra gondoltam, hogy szégyenkezne, ha tudná, hogy megláttam.

Másnap elmentem hozzá. Egyedül volt. Beszélgetés közben megmondtam, hogy láttam, ami történt. Előbújt könnyeim.

Kérdeztem tőle, hogy hisz-e a szeretet-istenben, és tudja-e, hogy Isten szereti őt. Nem válaszolt. Továbbkérdeztem őt, hogy meg akar-e változni? Igent mondott.

Akkor azt mondtam neki, hogy ha változni akar, akkor jó lenne, ha segítene édesanyjának a házi munkában, mosogatásban, a lakás kitakarításában, és ne kószáljon a lakótelepen, és így talán anyja járathatja az iskolába is. Elfogadta, amit mondtam. Egyik nap visszatértem hozzá, és elmesélte, hogy mi mindent tett az óta. Édesanyja nagyon megörült a változásnak, és szeretné megismerni a fia barátját, engem.

Mikor édesanyja meglátott engem, nagyon megköszönte mindazt, amit a fiáért tettem, és ha így folytatódik, fia újra járhat iskolába. Így történt. Most ő újra iskolába jár egy másik városban.

(Berkly – Kamerun)